

Krabička plná dievčat

Pod mojou posteľou žije strašidlo. Strašidelné, strašné strašidlo a nikto mi neverí, že tam je. Dýcha a šepoce, a keď zaspávam, svoje dlhé, vyziabnuté prsty vnára do mojich snov, ktoré sa potom vylievajú na vankúš. Topím sa v nich.

Dočítala som posledný riadok kapitoly a pomaly knihu zatvorila. Už som prečítala viac než polovicu a premáhal ma spánok, slabé zlatisté svetlo lampy vrhalo na miestnosť len nepatrný jas. Vypla som lampu a nechala svoje telo bezvládne ležať na prikrývkach. Únavu som cítila v kostiach, to nepríjemné brnenie.

A predsa, niečo mi bránilo zatvoriť oči.

V bezodnom tichu som pozorovala čierne tieň mihajúce sa na strope, konštelácie nestálych tvarov a zúfalo som túžila zaspáť, no nemohla som zavrieť oči. A tak som sa zdvihla z prikrývok a vybrala sa nespomane cez temnotu k oknu, chvejúcou rukou odhrnula ťažké závesy a otvorila dvere na balkón. Ovíal ma chladný vánok, okamžite som na tele pocítila zimomriavky, no to bolo dobré – bolo dobré *cítiť*. Postavila som sa k okraju a zdvihla oči k niečomu, čo by upokojilo moju myseľ – k tmavej oblohe.

A odrazu... som nestála. Brnenie v kostiach rástlo a ja som pozerala na prázdnu nočnú oblohu, no nestála som na balkóne – vznášala som sa v prázdnom priestore, v oblohe, v tej čiernej prázdnote nočnej oblohy, vánok mi vial vo vlasoch a celý svet sa zdal taký ďaleký, ďaleký ako obloha. Všetko také prázdne a čierne, a ďaleké, a ja ... uprostred tej prázdnej, nebeskej ničoty...

Zovrela som ľadové zábradlie. Chlad sa mi zarezával do dlane a spolu s ním sa mi vracalo vnímanie.

Trasúc som sa vrátila k matracu. Keď som sa prikryla, pocit nekonečného priestoru pominul a ja som sa konečne cítila bezpečne, dostatočne bezpečne, aby som mohla zatvoriť oči a zúfalo zaspáť hlbokým spánkom.

Zobudil ma šepot.

Šepotal ako šum mora ale mal slová, mal význam – nepochopiteľný, či iba mne nepochopený, na tom nezáležalo. Mal melódiu akú má len hlas – ľudský, či nie, koho to trápilo. Vkrádal sa mi pod kožu až k hlave a perám, srdce mi až vynechalo úder aby mi dych mohol splynúť s neznámou šepotavou rečou v tme, no neodlepila som od seba pery aby som sa mohla k šepotu pridať – na to mi z neho príliš trpelo telo, príliš ma desil. A predsa – miestnosť bola opustená, stále rovnaká a slová... slová v mojej hlave... boli v mojej hlave.

Telom mi otriasli zimomriavky.

Slová v mojej hlave.

Cítila som páliaci chlad na chodidlách.

Šepotavé slová?

Z pier mi vychádzali obláčiky pary. Vznášali sa k stropu, kým ich vánok neodvial preč.

Vánok. V opustenej miestnosti.

Prinútila som svoje oči odlepiť sa z pukliny na strope, do ktorej boli doteraz zarezané, akoby ju vytvorili ony a bolestivo pomaly som presúvala svoj obmedzený pohľad k jedinému možnému vysvetleniu, cez prázdne betónové steny, dych sa mi zasekol, cez strop na stenu, pokračovala som betónom smerom dole a doľava, taký obmedzený výhľad, v očiach sucho, pretože... ak existuje len jediné možné vysvetlenie, čo ak... stisla som popraskané pery, pokračovala vo svojej útrpnej ceste za poznaním, strašným poznaním, cez temné - och aké temné – závesy až po...

Až po temnú, čiernu siluetu.

Balkónové dvere.

Dvere boli pootvorené a nočný chlad sa vkrádal dnu, hladiac ťažké, tmavé záclony a moju pokožku. Záclony sa chveli v jemnom vánku. Šuchot látky zosilnel so silnejším závanom. Žiadne slová.

Vstala som a dvere zatvorila. Padlo sa ticho a ja som sa s čoraz väčším nepokojom mohla vrátiť k svojej posteli. Stúlila som sa pod prikrývku a tentoraz okamžite stisla oči v snahe nerozmýšľať nad šepotom v mojej hrudi, ktorý na rozdiel od toho spôsobeného vetrom odmietal stíchnuť.

Odkedy šuchot záclon znie ako šepotavé slová?

Iba žeby...

Okamžite som rozovrela oči. Šuchot záclon neznie ako slová. Nedáva to zmysel. Jediný zmysel by bol...

Nemohla som sa pohnúť. Nemohla som odvrátiť oči. Štrbina na strope sa stala mojim útočiskom. Nechcela som vidieť, čo sa mihlo v kútiku môjho zorného poľa.

Nemohla som tam hľadiť, nie. Zostanem ležať. Musela som zostať ležať. Nehýbať sa. Och nie, nie. Nepozerať. Utíšiť si srdce a dýchať a ... chladná ruka mi zovrela krk.

Ale bol to len pocit, roztrasene som sa nadýchla a snažila zastaviť zimomriavky. Svaly sa mi chveli a neovládateľne triasli, no puklina ma držala v bezpečí. Och bezpečná puklina.

Mravce.

Mravce mi liezli po nohách.

Z hrdla sa mi určite vydral výkrik, aj keď to si už nepamätám. V tme som nič nevidela.

Temnota ako temnota a čierna ako čierna – nevedela som mravce striasť. Milióny ich nožičiek na mojej nahej, chladnej pokožke a keď som sa ich snažila zbaviť, liezli mi po rukách, ako jedna veľká čierna vlna ma zavalili a nedovolili mi dýchať. Kričala som a to pomáhalo. Prstami som ich dliavila a zbesilo ich stierala a škrabala zo seba preč, plakala som a hodila sa na zem, len aby betón zabil ich telá a oslobodil ma, aby som mohla dýchať, aby som bola voľná. Na zemi po nich zostali čierne kaluže tieľ. Triasla som sa ako nikdy, vysilená a vyčerpaná, bez hlasoviek a s vysušeným hrdlom som bezmocne kľáčala na sivej zemi a z posledných síl zabila posledného mravca.

Zem poskytla chladnú oporu pre moje unavené čelo, kým sa mi dych vracal do pôvodného stavu. Nebolo ticho, od šepotov už nebolo ticho ani pokoj. Miestnosť sa hýbala a steny sa mi roztápali pred očami, ale podlaha bola tak príjemne chladná. Všetko sa hýbalo a škrípalo, ako v kľietke. Všetko temnelo a tmavlo a tvrdlo.

Túžila som počuť ľudský hlas. Ale nepočula som nič a nemohla som dýchať.

Vzduch odrazu nebol chladný.

Bol stuchnutý a ťažký. Podlaha nebola zo sivého betónu, ale z tmavého dreva. Miestnosť...

Och. Nikdy tu nebola nijaká miestnosť.

Z posledných síl som si pred sebou udržala obraz postele. V černote pod ňou sa leskla časť mojej spásy. Mojej trpkkej spásy. Doplazila som sa k nej, aj keď som vedela, že v skutočnosti som sa neplazila. A prvýkrát som prekonala ten tiesnivý strach.

So skriveným úškrnom na perách som vystrela ruku a... nechala ju stratiť sa v temnote pod posteľou. V temnote plnej príšer a monštier, takých desivých a hrozivých, že som si ich nevedela predstaviť ako nič iné, než temnotu pod posteľou. Vystrela som medzi ne ruku a... vytiahla krabicu.

Pamätala som si ju veľmi dobre. Bola to veľmi škaredá krabica, ktorú som si oblepila veľmi škaredými nálepkami, lebo sa mi to páčilo, keď som mala pätnásť. A bola plná vecí. Naozaj – veľa sa nedalo celkom zavrieť.

Nadýchla som sa nechutného, hlineného vzduchu a ignorovala mravčie nohy, šplhajúce si cestu tými mojimi. Na tom nezáležalo.

Už tu nebol balkón a voľnosť, ktorej som sa síce desila, ale teraz mi chýbala. Už tu nebola

miestnosť a siluety a prasklina na strope, ani bezpečná prikrývka, ani strašidelné tajomstvá v kútiku zorného poľa.

Jediné, čo mi zostalo, bolo chladné, tvrdé drevo, tma a krabica.

Ruky sa mi mierne triasli od očakávania, keď som ju pomaly otvárala.

Bola preplnená.

Prekypovala spomienkami – hmotnými, nehmotnými, aj tými, ktoré sa nikdy nestali ale vysnívala som si ich.

Bola plná mňa, všetkých mojich JA, odkedy som sa prvýkrát nadýchla vzduchu až po posledný obraz, ktoré moje oči mohli uvidieť. V tom čase sa vystriedalo veľa, veľa dievčat, ktoré žili môj život a všetky boli uložené tu, v tejto malej debničke.

Z oboch strán som ju chytila a jediným pohybom som ju prevrátila hore nohami.

Zážitky týchto dievčat boli jediné, čo som v tejto drevenej truhle plnej mravcov mala a prvýkrát som sa nebála vrátiť sa k nim.

Navyše už mi dochádzal vzduch.

Celý život sa mi mihol pred očami, kým som v truhle poslednýkrát vydýchla.